

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4983/2563

พนักงานอัยการจังหวัดหนองบัวลำภู โจทก์ นางสาว ห.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 35, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 4, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 44, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 148, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 29/1, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 มาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ร้านของจำเลยเองโดยจำเลยไม่ได้ชักชวน แต่ขณะอยู่กับจำเลยที่ร้านก็ถือว่าผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ยังอยู่ในอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 บิดาตลอดเวลา การที่จำเลยรู้เห็นยินยอมให้ลูกค้าใช้ร้านจำเลยเป็นสถานที่ติดต่อพา ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ออกจากร้านไปทำการค้าประเวณีเพื่อสำเร็จความใคร่ที่อื่น โดยจำเลยได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยมิชอบจากค่าสุราอาหารที่ลูกค้าต้องสั่งเพิ่มพิเศษและลูกค้าต้องชำระค่า เสียเวลาให้แก่จำเลย ถือว่าจำเลยกระทำการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 จำเลยจึงมีความผิดฐานปราศจากเหตุอันสมควรพราวกเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อ การอนาจาร แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องว่าจำเลยแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีเด็ก ก็ถือว่า โจทก์บรรยายฟ้องข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจาก เด็กตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (5) ครบถ้วนแล้ว เนื่องจากตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4 (เดิม) การแสวงหาประโยชน์ โดยมิชอบก็คือการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีนั่นเอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 35, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 4, 9, 11 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 3, 4, 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 4, 26, 78 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 5, 44, 148 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 282, 317 ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 35 จำเลย ให้การรับสารภาพในข้อหาตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ ให้การ ปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 44, 148 (เดิม)

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสาม, 11 วรรคสาม พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (ที่ถูกรวบรวม) (3) (5), 78 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 (2) (เดิม), 52 วรรคสาม (เดิม) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสาม (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 30,000 บาท ฐานเป็นนายจ้างจ้างเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเป็นลูกจ้าง ปรับ 30,000 บาท ฐานเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี จำคุก 10 ปี ส่วนฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้เด็กนั้นกระทำการค้าประเวณี ฐานทำให้เด็กมีความประพฤติดูเลวต่อการกระทำความผิด ฐานแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก และฐานค้ามนุษย์ เป็นการกระทำโดยมีการกระทำความผิดดังกล่าวประกอบอยู่ด้วยกันโดยมีเจตนาเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสาม ฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้เด็กนั้นกระทำการค้าประเวณี อันเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 10 ปี และปรับ 200,000 บาท และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร 2 กระทง กระทงละ 8 ปี เป็นจำคุก 16 ปี จำเลยให้การรับสารภาพฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้เฉพาะฐานดังกล่าวกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงลงโทษปรับ 15,000 บาท รวมโทษทุกกระทงเป็นจำคุก 36 ปี และปรับ 245,000 บาท กรณีไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 29/1, 30 โดยให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี กับให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 คนละ 68,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยไม่มีความผิดฐานแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (5) ประกอบมาตรา 78 ยกฟ้องความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม (เดิม) ลดโทษให้กระทงหนึ่งในสามสำหรับความผิดฐานเป็นนายจ้างจ้างเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเป็นลูกจ้าง ฐานเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี และฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้เด็กนั้นกระทำการค้าประเวณี คงจำคุก 12 ปี 16 เดือน และปรับ 153,333.33 บาท เมื่อรวมกับโทษปรับ 15,000 บาท ฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาตแล้ว รวมจำคุก 12 ปี 16 เดือน และปรับ 168,333.33 บาท นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ฎีกามีว่า จำเลยมีความผิดฐานปราศจากเหตุอันสมควรพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจาร และมีความผิดฐานแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (5) ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีมาทำงานเป็นลูกจ้างพนักงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารของจำเลยเองโดยจำเลยไม่ได้ชักชวนให้มาทำงานตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย แต่ขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 อยู่กับจำเลยที่ร้านก็ถือว่าผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ยังอยู่ในอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 บิดาตลอดเวลา ดังนั้น

การที่จำเลยแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการที่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี
ค้าประเวณีโดยเป็นธุระจัดหา ชักพาไปเพื่อให้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี
กระทำการค้าประเวณี ด้วยการยอมรับการกระทำของเราเพื่อสินจ้างโดยจำเลยได้รับประโยชน์
ตอบแทนอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551
และความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ด้วย การที่ใน
วันเกิดเหตุจำเลยให้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ลูกจ้างพนักงานเสิร์ฟไปนั่งหน้าร้านคอยต้อนรับลูกค้า
เมื่อนาย ร. และนาย อ. ลูกค้ามาที่ร้านจำเลยเพื่อดื่มสุราและรับประทานอาหาร จำเลยก็ให้
ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 คอยนั่งให้บริการแก่ลูกค้าที่โต๊ะอาหาร ถือว่าเป็นความผิดฐานยินยอมให้เด็ก
ประพฤติดนไม่สมควรน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดนเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามมาตรา 26
วรรคหนึ่ง (3) และเป็นความผิดฐานแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็กตามมาตรา 26 วรรคหนึ่ง
(5) ซึ่งมีโทษอยู่ในมาตราเดียวกันคือมาตรา 78 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546
จากนั้นจำเลยรู้เห็นยินยอมให้ลูกค้าใช้ร้านจำเลยเป็นสถานที่ติดต่อผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เพื่อให้
ลูกค้าพาผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ออกจากร้านไปทำการค้าประเวณีเพื่อสำเร็จความใคร่ที่อื่น โดย
จำเลยได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยมิชอบจากการที่ลูกค้ามาใช้บริการที่ร้านในค่าสุราอาหารที่
ลูกค้าต้องสั่งเพิ่มพิเศษและลูกค้าต้องชำระค่าเสียเวลาให้แก่จำเลยอย่างที่ไม่สมควรอันวินิจัยก็
ถือว่าจำเลยกระทำการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ด้วย การที่จำเลย
รู้เห็นยินยอมให้ลูกค้าพาลูกค้าผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ไปเสียจากผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 บิดาเพื่อการ
อนาจารเพื่อให้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ไปทำการค้าประเวณี จำเลยจึงมีความผิดฐานปราศจากเหตุ
อันสมควรพาลูกค้าเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจารตามฟ้องแล้ว และเมื่อ
โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 1.4 และ 1.5 ในข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ในความผิดฐานพาลูกค้าเด็กในทำนองว่า
จำเลยกระทำความผิดด้วยการที่จำเลยแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการที่ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2
เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีค้าประเวณีและจำเลยรู้เห็นยินยอมให้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เด็กอายุยังไม่
เกินสิบห้าปีกระทำการค้าประเวณีซึ่งศาลได้วินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดฐานพาลูกค้าเด็กตาม
ที่กล่าวมาแล้ว โดยโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าในการพาลูกค้าเด็กจำเลยชักชวนให้ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2
มาทำงานที่ร้านจำเลย ดังนั้นกรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลยชักชวนให้ผู้เสียหายที่ 1
และที่ 2 มาทำงานที่ร้านจำเลยหรือไม่อย่างใดที่โจทก์ฎีกา นอกจากนี้จำเลยยังมีความผิดฐานแสวง
หาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 อีกด้วย แม้โจทก์จะ
บรรยายฟ้องในข้อ 1.7 ในความผิดฐานนี้ว่า จำเลยแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีเด็กก็ตาม
ก็ถือว่าโจทก์บรรยายฟ้องข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดครบถ้วนแล้วตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) เนื่องจากตามพระราชบัญญัติป้องกัน
และปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4 (เดิม) การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบก็คือ
การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีนั่นเอง ศาลจึงสามารถลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ได้
ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยไม่มีความผิดนั้นไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น
พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานปราศจากเหตุอันสมควรพาลูกค้าเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี
ไปเสียจากบิดาเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม (เดิม)
การกระทำผิดของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมจึงให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 6 ปี รวม 2 กระทง จำคุก 12 ปี นอกจากนี้

จำเลยยังมีความผิดฐานแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (5) อีกด้วย ซึ่งเป็นความผิดกรรมเดียวตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างนับเป็นเหตุบรรเทาโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ในความผิดฐานพรากเด็ก ลดโทษให้กระหนงละหนึ่งในสาม คงจำคุก 8 ปี เมื่อรวมกับโทษตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อีกส่วนหนึ่งที่ลงโทษจำเลยจำคุก 12 ปี 16 เดือน และปรับ 168,333.33 บาท แล้ว คงลงโทษจำเลยจำคุก 20 ปี 16 เดือน และปรับ 168,333.33 บาท นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พิรศักดิ์ ไวกาสี · วยุรี วัฒนวรลักษณ์ · ธนิต รัตนะผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4983/2563>